

Hồi 25

Ôn Xá Sanh Cầm Bằng Tái Tạo

ích Lệ Hồng chỉ xiết kinh ngạc, qua mấy giây trì nghi hỏi lại:

- Người nói thật đấy chứ ?

Ngũ Diện Yêu Hồ cười nhẹ mơn trớn, bằng giọng nói yêu ma bảo nhỏ:

- Ta đâu dám giấu cô nương, vả lại ai có gan bằng trời cũng không dám đối gạt Ma quân ca ca, tánh tình của ca ca ta hiểu rất rõ ràng.

Nàng nói rất chậm tựa hồ như chuyện có thật, vừa dứt lời nàng đã bước lần đến bên Cửu Thiên Hiệp toan cúi xuống lục soát mình chàng.

Cửu Thiên Hiệp thần trí linh mẫn, tai thông mắt sáng khi nghe tiếng chân của yêu hồ bước đến gần vội hét to lên:

- Yêu Hồ ! Người toan ám hại gì ta ?

Nguyên chàng nghe những lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ, nên vội tin Hồ ly là em kết nghĩa của Cái thế Ma quân, vì thế ... Cửu Thiên Hiệp lặng thinh chịu đựng, không kêu cầu cứu với Bích Lệ Hồng.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe tiếng kêu của Cửu Thiên Hiệp làm nàng hết sức băn khoăn, vội nhìn thẳng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ gắng giọng hỏi:

- Người giả trò gì thế ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nở một nụ cười âm ma quỷ quyết, đáp lại bằng giọng nói mập mờ khó hiểu:

- Ta muốn lấy đưa cho cô nương một chứng kịch !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ xiết ngạc nhiên hỏi lại:

- Chứng kịch ! Chứng kịch là cái quái gì ?

Ngũ Diện Yêu Hồ thực xứng đáng là con hồ ly tinh quái, bèn giả giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương ! Chẳng phải ta dám quấy rầy cô nương đâu, chỉ vì người bạn trai này cất giữ cái lệnh phù của lệnh tôn ... ta e rằng hắn hay đi đây đi đó, sẽ tạm dùng cái lệnh phù vào việc man trá thì ...

Bích Lệ Hồng hơi tái mặt, vội ngắt lời:

- A ! Có thật như vậy à ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Sở dĩ ta và hắn chạm mặt nhau, là vì hắn trưng cái lệnh phù ra ... và do đó..

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên có tiếng động âm âm nổi lên cắt ngang lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ ... từ trong gò loạn thạch, lặn lông lốc ra một cái trống to.

Thật là quá đáng cho cái trống, không chịu lặn theo chiều hướng mà quay ngang mình lặn đến hướng Ngũ Diện Yêu Hồ với cái đà mau và mạnh một cách hãi hùng.

Ngũ Diện Yêu Hồ trông thấy thất kinh, cau đôi mày hét to:

- Có quỷ hiện ? Quỷ hiện !

Vừa nói, nàng đưa tay hữu quạt mạnh một chưởng, đạo kinh phong rít lên như xé không gian, tỏa ra luồng cương lực bay lông lốc và đánh mạnh vào cái trống.

- Rắc ! Bùm !

Một tiếng nổ vang trời, chiếc đại cổ bị đánh bể tan, thành muôn mảnh ván vụn, lộ ra một người vạm vỡ già nua Lão Hoa tử !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa trông thấy Lão Hoa tử vội reo lên:

- Thượng quan bá bá ! Bá bá làm gì ở trong bụng trống thế !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đưa đôi mắt hiền hòa nhìn Bích Lệ Hồng, dịu giọng:

- Ta đang ngủ say, nếu không có Hồ đạo cô đánh thức, chẳng phải nằm luôn đến sáng rồi !

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mặt mày biến sắc, toan tìm lối thoát thân.

Thượng Quan Kiệt có thân hình lớn như cái bồ, đứng trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ cách bảy thước khi thấy nàng đôi mắt lảo liên, thân mình nhích động bèn cười hì hì nói:

- Hồ tinh ! Người toan chạy đi đâu ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn thấy thần sắc của Ngũ Diện Yêu Hồ biến đổi rất nhanh lấy làm lạ, bèn bước lên kế Thượng Quan Kiệt hỏi thật nhanh:

- Thượng Quan bá bá ! Mụ ấy nói phụ thân đã nhận mụ ấy làm nghĩa muội có đúng thế hay chăng ?

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Ta không biết, ta không nghe ! Người hỏi lại nó xem sao ?

Bích Lệ Hồng nghe qua cả giận, hai hàm răng nghiến kêu kèn kẹt, tay hữu đưa ra song chưởng toan quật ngã Ngũ Diện Yêu Hồ lại nặng giọng bảo:

- Yêu Hồ, người cố ý nhục mạ ta !

Ngũ Diện Yêu Hồ giận đến cùng cực quên cả sợ hãi, tay vẩy chưởng tay tiếp chiêu vừa mắng to:

- Tiện tì ! Dù cho danh tiếng của cha người, ta cũng dám hổi nhục nữa là ... !

Tiếng nói dứt cả hai xông ra quần đấu kịch liệt.

Bích Lệ Hồng quá giận tả chưởng hữu chưởng chiêu vung ra bão táp chưởng đều lợi hại, chiêu nào đều trúng đích.

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa né vừa lùi cố tránh những đường chiêu khốc liệt, nàng lại đưa ra những đường chiêu sở trường, cố đỡ những ngọn chưởng cừ khôi của Bích Lệ Hồng vung tới tấp ...

Chưởng phong tủa ra từng trận, bóng người loang loáng tựa hồn ma, trong nhút thời không phân biệt được ai cừu ai bạn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt bỏ mặc cho hai kỳ nữ choảng nhau, lão lê tấm thân phịch bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp vừa cười hi hí bảo:

- Tiểu hài nhi, người ăn chay nằm đất đấy à !

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, cố phân trần:

- Sư thúc ! Yêu Hồ là hạng tà môn lợi hại !

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Tuyệt tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng diễm đạm bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Kìa ! Người hãy nhìn xem chúng nó, đang xua chất độc hướng ra ngoài đấy.

Cửu Thiên Hiệp nhìn theo ngón tay của lão chỉ chợt thấy Tuyệt tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đang ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chính là họ đang hành công vận khí.

Cửu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu một tiếng “A” mừng rỡ, chàng lại nghĩ công việc quá dễ dàng mà ta quên đi mất, chính vì ta kém kinh nghiệm, nếu ta sớm biết sẽ áp dụng ngay những điều thu lượm được trong hai độ kỳ duyên dùng nội công sửa khí đề công, thì bấy giờ đã an nhiên vô sự rồi !

Nghĩ đến đây, chàng sửa tọa bộ, dùng thuật vận khí hành công.

Lúc bấy giờ, Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử và Không không môn Ngô Trung Sanh đã rời khỏi vùng đất phế hư này, trừ Ngũ Diện Yêu Hồ và Bích Lệ Hồng đang hò hét đấu nhau, ngoài ra tư bề không có tiếng động nào khác nữa.

Cả hai kỳ nữ đấu với nhau trên dưới hai mươi chiêu, luận về võ công kẻ tám lạng người nửa cân không hơn kém là bao.

Nếu luận về chưởng pháp Cái thế thập bát chưởng là một môn chưởng đã đưa Cái thế ma quân Bích Nam Hùng lên tuyệt đỉnh vinh quang, Bích Lệ Hồng học được môn chưởng gia truyền uyên bác này, tự nhiên phần thắng về tay nàng.

Bỗng nhiên, Bích Lệ Hồng thét lên:

- Yêu Hồ hãy xem đây !

Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên một tiếng, thân mình mảnh khảnh nghiêng về phía sau, uốn bặt như vành cung xung lên cao hai trượng.

- Toẹt !

Một tiếng kêu xé lụa nổi lên, Bích Lệ Hồng đã nắm chặt nửa bộ đạo bào bá kiết ...

Thượng Quan Kiệt thấy thế cười ngất, nói:

- Bích hài nhi ! Hiền đệ nữ của ta, người đã thay đạo cô thoát y, tại sao chỉ lột có phân nửa !

Bích Lệ Hồng vùng vằng ném nhanh nửa mảnh đạo xuống đất nói:

- Bẩn thỉu thật !

Thượng Quan Kiệt, lại trêu thêm:

- Sao lại vất đi ! Hãy đem về cho gia gia người xem, để rõ chiếc áo hoa của cô em kết nghĩa !

Bích Lệ Hồng cả thẹn nói to như khóc:

- Hoa tử bá bá ! Xin bá bá chớ đùa ! Nữ nhi chết mất !

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe bốn phía vang lên ồ ồ, xung quanh bờ tường, bốn phía đèn đuốc nổi lên đỏ rực, làm sáng tỏ tòa hoang phế Chung cổ lâu. Ẩn dưới ánh đuốc bóng người hiện ra lơ lửng, hàng trăm người tay đuốc, tay đao, họ giơ lên cao và hò hét vang trời dậy đất, thanh thế thật hãi hùng.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cau mày khó chịu, bằng giọng trầm trầm bảo:

- Hảo a ! Các người thông báo khắp trại ấp để trưng đuốc đỏ sáng trời, hầu đề cao thanh thế ! Chứ gì ?

Bích Lệ Hồng lấy làm lạ hỏi mau:

- Thượng Quan bá bá, họ là ai ? Và họ làm gì thế ?

Trên bờ tường đột nhiên hiện ra bảy vị lão nhơn đứng dàn hàng chữ nhất, một người trong bọn cất tiếng gọi to:

- Cừu Thiên Hiệp, mau dâng nạp quyển thiết thư cho ta, thì miễn cho người khỏi tội chết. Nếu không ta sẽ biến người thành cái xác cháy thui !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quét mắt nhìn bọn người lạ, bất giác phá lên cười hí hí bảo:

- Thế Vân Bang ! Tam linh tứ tỷ !

Cừu Thiên Hiệp đang ngồi vận công chuyển khí chợt nghe những lời của tam tinh tứ tỷ, khí giận bốc lên tới mật, toàn thân rung động từng hồi, không kịp suy lợi lại. Chàng vội đứng phắt dậy không ngờ thần trí mờ ám, nội lực suy nhược, một tiếng phịch khô khan nổi lên, chàng lại té ngồi xuống đất.

Bích Lệ Hồng vừa thấy thế, lòng nàng nổi lên sự chua chát muôn phần, chẳng khác nào kim châm muối xát vào mình, chẳng còn kể đến gì cả, nhìn Cừu Thiên Hiệp trìu mến bảo:

- Người hãy an tâm ngồi nghỉ, mọi việc đã có ta gánh vác !

Vừa nói dứt, thân nàng nhích động toan bước tới trước, không ngờ ...

- Roẹt !

Một tiếng động mạnh nổi lên, mũi tên lửa đỏ rực xé không gian, bay thành hình vòng cầu từ phía sau bờ tường bắn tới.

Quá Thiên Tinh cười ha hả quát to lên:

- Ai nhúc nhích là tự chuốc lấy khổ vào thân !

Bích Lệ Hồng sợ đối phương nổi giận dùng thuật loạn tiễn, tuy chính mình nàng đủ sức xung phá nhưng còn Cửu Thiên Hiệp nội lực chưa hồi phục thì làm sao tránh khỏi biển lửa của đối phương ?

Nghĩ đến đây hai chân nàng run lên từng chập, vội dừng hẳn lại, không giở thế công nữa, đoạn nàng quay sang Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thượng Quan bá bá ! Có diệu kế gì không ?

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đầu bù tóc rối, vẻ mặt rần rại, trầm giọng bảo:

- Lòng người gai độc, thật khó lường !

Bích Lệ Hồng thiếu não nói:

- Chẳng nhẽ khoanh tay chờ chết hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp đau khổ như dao cắt chàng nghiêng răng kèn kẹt vừa trầm giọng nói:

- Tam sư thúc ! Bích cô nương, nên rời khỏi đây cho mau !

Bích Lệ Hồng thất kinh hỏi nhanh:

- Còn người thì sao ?

Cửu Thiên Hiệp đôi mắt rực tinh quang, vừa cương quyết bảo:

- Tự ta có lối thoát !

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, nàng hy vọng hỏi nhanh:

- Lối thoát bằng cách nào ?

Cửu Thiên Hiệp không do dự đáp:

- Ta dùng kế hoãn binh mà chờ đến sáng, lúc đó công lực vẫn hồi thì ta có sợ gì chúng nữa ?

Ngay lúc đó, Tam tinh tứ tỷ rống lên thối thúc:

- Ta đếm một, hai, ba nếu người cường lý, không giao hiến thiết thư thì sẽ ăn năn không kịp !

Bích Lệ Hồng quá giận, bèn dùng lời khiêu khích hô to:

- Đã là hào kiệt phải xuống đây cho ta thấy chân tướng tuyệt học !

Phi độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Tiêu, mỉm cười tự đắc:

- Ngạnh đầu ! Đừng mơ mộng !

Thượng Quan Kiệt hô to:

- Thế Vân bang tiểu bối ! Người chẳng sợ bại hoại danh tiếng của một bang phái hay sao ?

Quá Thiên Tinh cười hô hố bảo:

- Có trí dùng trí, có lực dùng lực, tiếng đời dư luận bỏ đi, ha ha !

Bạch Nhựt Thử tiếp lời:

- Hơi đâu mà cãi nhau với chúng nó ! Nào anh em ! Chuẩn bị !

- Cốc ! Một !

Tiếng con khăng gõ lên một nhịp và tiếng người đếm một vang lên điệu âm ba lạnh buốt người.

Quá Thiên Tinh rống lên như quỷ sứ:

- Mau hiến thiết thư ! Tiểu tử họ Cừu nghe đấy chứ !

Phi độ lưu tinh Lệnh Hồ Tiêu rống lên:

- Hiện tại không còn một yêu cớ nào thay thế đỡ lưng cho người đâu, mau hiến nạp thiết thư tiếng đếm một qua rồi !

Lữ Dung Tinh to tiếng nói tiếp:

- Người chớ trù trừ do dự giữ lấy thiết thư làm gì, người phải coi mạng mình là trọng !

Quá Thiên Tinh giọng cao song chưởng quát lớn:

- Hai ! Tiếng thứ hai đấy nhé !

Phía dưới tường con khăng gõ lên một tiếng cốc thứ nhì, vẫn không thấy ảnh hưởng gì đối với Cừu Thiên Hiệp.

Quả nhiên bọn tam tinh tứ tý nói thật, tiếng gõ nhịp thứ hai vừa dứt. Đột nhiên vòng đai người siết vào thêm, bốn bên bờ tường hiện lên vô số ánh đuốc, khoảng đất nhỏ phế hư cổ lâu tựa hồ như chìm trong biển lửa đỏ rực trời.

Người mang vết độc thương trong mình, Cửu Thiên Hiệp và Tuyệt Tình kiếm chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết, thân xác vùi trong ngọn lửa loạn cuồng, chứ không mong gì tìm ra biện pháp thoát thân !

Trên bờ tường tam tinh tứ tý không ngớt tiếng reo hò thúc giục bang chúng siết chặt vòng vây.

Thước Y Du Long đứng tại chỗ, đưa tay ngoắc Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Bích Lệ Hồng vội quay mặt lại đối diện, chờ đợi xem lão Hoa tử muốn nói gì ? Nhưng ... Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt không nói bằng lời mà đưa tay ra hiệu, chỉ thấy lão đưa tay chỉ vào người lão, lại đưa tay chỉ vào Tuyệt tình kiếm. Lão lại lấy tay chỉ vào người nàng và chỉ vào Cửu Thiên Hiệp, sau cùng lão đưa hai tay để ngang sau lưng ngã đầu cúi tới trước.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bất giác thẹn đỏ mặt, vì nàng hiểu qua tín hiệu mà lão Hoa tử ra dấu.

Thì ra lão muốn bảo chính lão phải công lấy Tuyệt tình kiếm, còn Bích Lệ Hồng phải công Cửu Thiên Hiệp. Thiết tưởng một cô gái đến tuổi cập kê mà công trên lưng một cậu trai tuần tú, ôi chao ! Thật là ...

Nàng lại nghĩ:

Cửu Thiên Hiệp trúng độc quá nặng, hoàn toàn không hay biết gì, thì ngấm lại có gì là xấu hổ, vả lại, lúc bấy giờ chàng lại hoàn toàn vô lực, nhưng ... khổ nỗi ...

Hoàn cảnh hiện tại không cho phép nàng suy luận nhiều vì Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt nhìn nàng lom lom như chờ đợi trả lời.

Bích Lệ Hồng chỉ còn cách là gật đầu tuân theo ý kiến của Thượng Quan Kiệt !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mỉm cười gật đầu, lão lại đưa tay ra dấu hiệu tiếp.

Một tay chỉ vào đồng đá loạn phía trước, hai tay đem nhập lại thủ thế. Tiếp đến, lão quay tròn như tránh những mũi tên. Ý lão ám chỉ đồng đá loạn là ám khí, hai tay chấp lại quay tròn là phá vòng vây, có nghĩa dùng đá nhỏ phá vây.

Bích Lệ Hồng gật đầu hiểu rõ, hai chân nàng di động nhẹ, đi liền đến bên Cửu Thiên Hiệp đang ngồi xếp tròn trên đất chẳng xa lắm ...

Ngay lúc đó, từ phương xa tiếng gà gáy rộ, chúa sủa uông uông báo hiệu canh tư đã hết.

Trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng nói to:

- Các người thật là kẻ không thức thời vụ, thì các người chớ trách lão phu đây độc ác nhé !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nhanh như điện xẹt, chớp mình đã đến bên Tuyệt tình kiếm khách, vừa cất tiếng bảo nhỏ:

- Lão Ngũ ! Leo lên lưng ta mau ! Ôm cho chặt vì ta phải vận chưởng phá vòng vây tên lửa !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng bước đến quỳ phục trước mặt Cửu Thiên Hiệp, cất giọng oanh run rẩy bảo:

- Lại đây, leo lên lưng ta mau ! Người khá mà lo giữ cho chặt ... chứ ta không thể dặt dìu người được ! Chỉ vì ...

Lúc đó, trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng hối thúc thủ hạ:

- Các bạn chuẩn bị ! Phóng !

Tiếng nhịp sanh thứ ba tiếng lại vang lên:

- Cốc ! Cốc ! Cốc !

Tiếp theo đấy, những tiếng kêu vút, vút, véo, véo ! Tên lửa xa ra rợp trời, tựa hồ như bày rần đỏ múa loạn giữa không gian, chỉ thiếu tiếng kêu sấm rền gió thét.

Hai chiếc bóng đen, lay động phía dưới đất.

Thượng Quan Kiệt kêu rống lên:

- Bích nữ nhi, hãy nối gót ta !

Vừa nói dứt, tay tả lão vung ra nhiều đạo kinh phong đánh bạt hết những mũi tên lửa rơi lả tả, một tay bấu những phiến đá gồ ghề, hướng vào bờ tường viện phóng tới như bay biến.

- Soạt, soạt ! Vèo vèo !

Những mũi tên lửa như cuồng phong, bão vũ bay sáng rực một góc trời như hàng ngàn ngọn pháp bông đốt lên giữa đêm dạ hội ngươn tiêu.

Bỗng nghe ...

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng kêu rống lên thẳm một cách chất óc kinh hồn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt hô to những tiếng lợi hại.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng hét không thôi.

Thượng Quan Kiệt và Bích Lệ Hồng miệng reo hò tay không ngớt vẩy động, từng viên đá nhọn thi nhau bay vút lên bờ tường, trúng vào những tên bang Thể Vân bang, chúng thi nhau cả loạn và kêu lên ới ới. Nhiều tên giỏi võ thuật né tránh và nhảy ra ngoài, còn một số bị té rơi xuống đất vỡ sọ chết tốt.

Lúc bấy giờ, nền trời đỏ rực như màu máu, vì những ngọn tên lửa thi nhau bay lượn giữa khoảng không, và tiếng người kêu la thê thảm vang lên không dứt, làm kinh động dân chúng ở quanh vùng Cổ lâu Hư phế. Vị trí của tòa cổ lâu chu vi độ hai, ba mươi trượng vuông, bao bọc bởi bức tường cao trên hai trượng, vì khoảng đất quá hẹp nên Thượng Quan Kiệt chỉ nhún mình vài cái đã đến gần chân tường viện.

Khi bước chân vừa chấm đầu bờ tường, Thượng Quan Kiệt đã vung mạnh song chưởng, trên tường độ mười tên hán tử bị chưởng phong đẩy mạnh bay văng ra xa mấy trượng kêu rống lên thê thảm và rơi mạnh xuống đất vỡ sọ.

Bấy giờ, bảy tên tam tinh tứ tỳ vội chen vào vòng vây bọn chúng đứng xa xa, trương nỏ bắn vào Thượng Quan Kiệt những mũi tên lửa đỏ.

Thượng Quan Kiệt rống to lên:

- Bọn chuộc chúng bây to gan thật !

Tai lão lại nghe Quá Thiên Tinh hét to lên:

- Các anh em ! Mau xạ tiễn vào con ngạnh đầu !

Vì, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng công lực tự nhiên chẳng bằng Thượng Quan Kiệt, vả lại nàng là thân phận gái, sức lực thể nào sánh kịp hán tử nam nhi, lại thêm gánh trên lưng một người, lẽ tự nhiên sự mau lẹ đâu sánh bằng Thượng Quan Kiệt nên rơi lại phía sau rất xa.

Chỉ vì Thượng Quan Kiệt đánh bật mấy mũi tên lửa rơi ngập cả lối đi, tuy không trúng vào mình nhưng hơi khói bay lên sặc mũi mù mù, mịt mịt nên nàng không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Nàng cố gượng mở mắt, hơi khói xông vào làm cho nước mắt tuôn trào, nàng nhìn qua cảnh vật thấy lơ mờ.

Lúc đó, những tay xạ thủ của Ấc Thế Vân bang vừa thấy bóng người là buông tên như bão táp, Thượng Quan Kiệt lẹ như giao phong, nương gió bay tới trước vùn vụt, Bích Lệ Hồng chạy lèo đèo theo sau.

Thuốc Y Du Long Thượng Quan Kiệt cảm thấy lòng mình đau như xé vội hướng ra sau gọi nhanh:

- Bích hài nhi ! Ta ở tại đây ! Bích hài nhi người ở đâu ?

Không nghe tiếng đáp lại Thượng Quan Kiệt nóng lòng như lửa đốt, đẩy mạnh song chưởng đánh thẳng vào mặt tam tinh tứ tý, đồng thời lão quay mình ra sau chạy xông vào biển lửa.

Bỗng thấy Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng lưng còng Cừ Thiên Hiệp quờ quạng đi trong vầng khói mịt mù, đôi mắt đỏ như quả đào chín gắt, nước mắt chảy ràn rụa ướt cả mũi lại thêm khói, bụi bám vào, khiến gương mặt đỏ hường của nàng lem luot bẩn thỉu như kẻ rơi xuống bùn ... sánh với gương mặt bóng loáng như tượng đồng của Lão Hoa tử không kém lắm, chiếc áo màu bích lục bị cháy loang lổm đốm khiến người nhìn vào không tưởng đó là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà tưởng là cục than lửa biết đi ...

Ngay lúc đó, Bích Lệ Hồng hai tay không ngớt giao động cố dập tắt những đốm lửa cháy trên mình nàng và cháy trên áo Cừ Thiên Hiệp, cho nên hai chân loạng choạng thân thể đảo nghiêng, thật là kinh hoàng vạng trạng.

Cừ Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Bích cô nương ! Hãy ném tôi xuống, mau chạy thoát khỏi biển lửa ! Đừng nên vì tôi mà khổ lụy !

Bích Lệ Hồng dùng một tay gạt mạnh những mũi tên lửa bay tới tấp, một tay phủi mấy đốm lửa cháy trên áo, hơi thở ồ ồ vừa dịu dàng bảo:

- Người đừng lo lắng vô ích, sự thể như vậy, nếu chết ... chúng ta cùng chết với nhau !

Nàng nói đến đây, tự cảm thấy lơ lửng, bèn đổi giọng nói:

- Không có gì đáng ngại, người hãy an tâm !

Bấy giờ, thuốc y du long Thượng Quan Kiệt quay mình lại thúc giục:

- Mau lên, hãy theo ta, nhún mình lên ! Trên bờ tường có lối thoát cho chúng ta !

Bích Lệ Hồng cắn răng chịu đựng, nàng cố vận dụng toàn lực công phu vừa ứng tiếng đáp:

- Lên được !

Khi hai người cố xông tên dùi lửa lên đến đầu bờ tường thì lão Hoa tử đã cháy xém nửa bộ râu, trông khó nín cười.

Nguyên toàn thể bang chúng Thử Vân bang tổng số đến cả ngàn người, trong nháy mắt chúng đã tề tựu không sót một tên.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt công lực tuy cao, nhưng bấy giờ mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo quần, hơi thở phát ra hồng hộc.

Bích Lệ Hồng nhìn lại bản thân mình thấy bèo nhèo dơ dáy chẳng khác tên khất cái bị mưa, bất giác nàng phá lên cười khúc khích vừa nhủ thầm:

Con gái thiếu đức hạnh, nên mới thế này

Nàng đang miên man nghĩ ngợi bỗng thấy từ Đông, Tây, Nam, Bắc bóng người vô số chạy rần rộ trên đường, hướng vào tòa Hư phế cổ lâu, cùng với tiếng phèn la và tiếng người hò reo dậy đất.

- o O o -